

ספורט טוטו

השבוע
מינימום הפרס הראשון
750.000 ל"י

מינימום כלל הפרסים
1,750.000 ל"י

יום ה' - המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

(המשך מעמוד 21)

להם. חלפון פשוטה הליכות מייצג עבור לאה את "עמך" הוא העם בשבילה. באמצעותו היא גם יודעת מה העם חושב. ואז היא מספרת זאת ליצחק.

גם מינוי הביוגראף הצמוד לראשה ממך שלה. ובחירתו של המועמד לתפקיד זה, הם במידה רבה פרי יוזמתה. לאה מחלקת את העולם לשניים: אותם שהם בעד רבין ואתם שהם נגדו. הביוגראף, שלא הכיר אישית את נושא הביוגראפיה שלו עד לתקופה מאוחרת בחייו של זה, קנה את ליבה של לאה, כשכתב עליה באפריל 1973 את הספר לאטיבים הבאים:

"צריכה אשה מנה גדושה של איוון עצי מי וכוסר שיפוט... צריכה אשה להרבה תבונה, שלא יטשטשו לה התחומים בין עיקר וטפל... והאשה הזאת היא לאה. כשהאיש הזה עוד כותב כמה מאמרים על כושרו המנהיגותי הנדיר של יצחק, ברור ללאה שהוא מוציאן בעיניה. ואז לא קשה לה לשכנע את רבין, שאדם הכיר תב בצורה כה מקסימה ומרגשת, סוחטת דמעות לפעמים, הוא האיש הראוי להנהיג את מוסד החינוך על הכתב, וכך זוכה הביוגראף לפריבילגיה: הוא אינו חייב להגיע אל ראשה ממשה דרך יועץ-ערי תונות, דן פתיר. לעתונאי-חצר יש הזכות לקשרים אישיים.

היד המקרבת היא גם היד המרחיקה. ודאי שזו אינה הסיבה העיקרית, אבל אחת הסיבות להסתלקותו הקרובה של דן פתיר מתפקידו היא היחסים שנערכו בין לאה לבין אשתו, יעל.

פתיר האינטליגנטי ונעים-ההליכות, ניי סה להדריך לא רק את יצחק אלא גם את לאה בהליכות של יחסי-צבור ונימוסי-אנוש. רבין ניסה לשמוע לו, לאה סרבה לקבל כל עצה.

הצלחתה בנאומי המגביות, בחמש שנות שהותה בארצות-הברית, שיכנעה אותה כי בנושא הזה אין לה מה ללמוד עוד. פעם גם הסבירה את העיקרון המנחה אותה בי נאומי ההתרמה: "הטכניקה היא להתרים אותם עד שיכאב להם. ועוד לא כואב להם. ספיר היה צועק עליהם, ואז הם היו תורמים יותר."

ניסו להסביר לה שכאשת ראשה-הממשלה אינה יכולה להפעיל טכניקה זו. אבל היא בי שלה. וכך יכלה להתבטא בפומבי בארץ חה שערכה לננסי קסינג'ר: "ננסי, אם בעלך לא יציל אותנו, יתרחש אסון נורא. אני לא יודעת מה יהיה!"

דן ניסה להלביש על לאה את אשתו, יעל, אשה עדינה, טאקטית וחביבה. גם היא הרימה ידיים כעבור זמן קצר, אחרי שלאה כינתה אותה פעם בפומבי "מטומי טמת".

הנערה בעלת

העיניים הסגולות

יותר ויותר מסתבר שהרבה מה-מהלכים והצעדים שעושה יצחק רבין בתחומים שונים, נעשים בעצמה של רעייתו. או לא כיוזמתה הישירה, יותר ויותר מופנן כלפי חוץ יחס התלות, שלו בה.

אם בביקור הקודם בבית-הלבן, בתקרי פת כהונתו של ניקסון, היא רעדה מתת-רגשות מעצם הטכס, וצבטה את עצמה כשענינה זולגות דמעות כדי להיווכח שאין זה חלום אלא התגשמות כל מאוויה עד אז — הרי בביקור הנוכחי שם התנהגה כבר כבת-בית. ידידי המישפחה, שעקבו אחרי התמורה המפתיעה שהתחוללה בה, יכלו רק לציין שלאה אף פעם לא פסקה מלהפיע.

"השאלות שלה", אמר אחד מהם במיי-דה לא מבוטלת של הערצה, "היא מיטען רקטי שאינו מתכלה לעולם. תראו, היא לא תנוח ולא תישקוט עד שיצחק יהיה מלך אנגליה."

שאלות וזו היתה התכונה הדומיננטית באופיה מאז ומתמיד.

לאה שלוסברג נולדה בקניגסברג שבי פרוסיה (היום ברית-המועצות) לפני 48 שנים. בהיותה בת חמש עלתה מישפחתה לארץ. אביה, חרשתן וקבלן אמיד, התיישב בנתניה. מאוחר יותר עברה המישפחה ל-תל-אביב.

לאה בת הטובים הלכה או לפי צו האופי-נה של הנוער הצברי, היא התחנכה בשר-מרה-עיר, למדה בבית-הספר התיכון החדש בתל-אביב, בתקופה בה היתה עדיין מוסד מהפכני. היא הצטרפה לפלמ"ח והייתה סנירת בחוליית סניור של הפלמ"ח שהוצבה בקיבוץ עין-חרוד. דמותה התמי-רה משכה תשומת-לב בהפגנות האחד-

במאי שנערכו בעיר. את יצחק, המבוגר ממנה בשש שנים, הכירה עוד בתקופת לימודיה בנימנסיה. סיפור פגישתה עמו הוא אחד הסודות הי-מעטים שהיא שומרת.

באותה תקופה היתה לאה אחת החתי-כות של תל-אביב הקטנה. בגימנסיה כינו אותה "לאה היפה" והיא נודעה כ"נערה בעלת העיניים הסגולות". הסמל המסחרי שלה היו המכנסים הקצרים ונעלי העבר-דה, אותן לא חלצה מרגליה. אחותה הבו-גרת, אביבה, נישאה לאבנר יפה, כיום אלוף (מיל.), ח"כ ומנהל רשות שמורות-הטבע. הדיעות שיש לאחיות האחת על רעותה, אינן מלהיבות ביותר.

מתקופת הפלמ"ח מרבה לאה לספר במי-ייוחד שני סיפורים. האחד הוא על נסיו-עויתי הפראיות של יצחק על גבי אופנוע, שגרמו לו יום אחד לתאונת-דרכים והיא אפילו לא יכלה לבוא לבקר בבית-החור-לים, משום שלא קיבלה חופשה מהקשרת הפלמ"ח. ייתכן שבהשפעת סיפור זה הוד-תה בראיון לעתון אמריקאי כי היא עצמה אוהבת לנהוג במהירות מופרזת ואף מצאה את עצמה יום אחד בתעלה.

הסיפור השני מתייחס לסניור שערכה עם חוליית-סניור פלמ"חית בהרי הגלבוע, בת אחת עם פלימה גברים. במהלך הסניור המפך נתפסה החוליית בידי כפריים ער-בים מ"כפר פורעים" שמסרו אותם למיש-טרה הבריטית בגניון. שם זיהה אותה החוקר כ"בתו של שלוסברג מנתניה", ו-שיחרר בזכותה את כל החבורה.

כמו אחותה הבכירה, נועדה גם לאה להיות מורה. היא למדה בסמינר בבית-הכרם בירושלים ואחר-כך בסמינר הקרי-בוצים. עם יצחק התחנתה בהפוגה השניה של מלחמת העצמאות, כשהיה כבר בדר-גת סגן-אלוף. למחרת החתונה הוא נסע לחזית הדרום כדי לסייע ליגאל אלון בה-קמת פיקוד החזית. היא נשארה במטה הפלמ"ח בתל-אביב, עזרה לנתן שחם ור-זרובל גלעד להוציא את בטאון הפלמ"ח. רק זמן קצר היא עסקה למעשה במיק-צועה כמורה. למרות זאת נשאר התואר הזה דבוק לדמותה. הוא הפך כבר חלק מאופייה.

עד היום היא אוהבת לספר עד כמה היתה בלתי עצמאית בתחילת דרכה. יום אחד, כשכנסו הרבנים לדירתם החדשה בצהלה, היא הבחינה בעכבר בדירה. היא מיהרה לצלצל ליצחק שיבוא להושיעה. הוא עמד לבאת לסניור ביחידה צבאית והציע לה להסתדר בעצמה. ברוב יאושה הועיקה את אביה, שהגיע לבית עם גר-עני חיסה מורעלים והשמיד את העכבר.

הגדול

בגאונים

יחסים בין יצחק ולאה היו מוש-יתיים תמיד על אהבה והערכה הדדית. היא העריצה אותו מתחילת דרכם. לאה רבין מאמינה עד היום בכל ליבה ש-בעלה הוא הגאון הגדול ביותר, כמעט בכל התחומים, הקיים עלי אדמות. הכרה זו לא שמרה רק לעצמה. בכל הזדמנות היא ניסתה להתחלק בה עם אחרים, ובמיו-חד עם יצחק.

קשה לדעת מה היא בדיק הטראמה מאחרי הרהף העצום של לאה להגיע אל התהילה. ייתכן ומה שגרם לכך הוא ניסיונו של דיוו ביוגוריון לחסום את דרכו של רבין לצמרת צה"ל, בשל האקט של הפרת המישמעת שנקט בתחילת דרכו הצבאית. הוא הפר פקודה והשתתף בניגוד לאיסור שהוטל על קציני צה"ל, במיצעד הפלמ"ח ברחובות תל-אביב.

מאז, כאילו כדי להוכיח שרבין מסוגל להתקדם על אפס וחמתם של יריביו, לא הפסיקה לאה לחתור לקידומו של בעלה. היא ניסתה לבנות את אישיותו מחדש ול-הרחיב את אופקיו. בהשפעתה החל לשחק טניס. יחד הלכו ללמוד צרפתית. הוא הפסיק. היא המשיכה. היא הקפידה על הדיאטה שלו, נאבקה כדי שיפסיק לעשן, שיטתה פחות אלוהול.

אולם במיוחד דאגה לאה לפרסם את יצחק, ככל שניתן. בתקופה בה בה כיהן כאלוף פיקוד-הצפון, למשל, היא מצאה דרכים לעקוף את המיגבלות שהיו מוטלות על פירסומה לקצינים. היא יזמה אירועים ומיבצעים, חגיגות ומיפעלים שנתנו לרבין את האפשרות להתפרסם בעקשיו, תוך נוכי-חות באירועים אלה.

מאז ומתמיד חששו ממנה קציני המטה של רבין. הם ידעו שהוא נתון להשפעתה וחששו לעורר את זעמה. מצד שני, כשרצו להעביר משהו אליה, עשו זאת דרכה.

אזרחי ישראל

צרפו את קולכם לשיחרורם של העצירים המינהליים

מאז אפריל 1974, עצורים כמה עשרות אישים פלשתינאים מהגדה המערבית ומרצועת-עזה. הם עצורים על-פי צו מינהלי (תקנות ההגנה לשעת חירום, 1945), בחלקם עונו במעצר, מבלי שהופנתה נגדם כל אשמה ומבלי שהובאו למשפט. באחרונה שוחררו כמה מהם, אך רובם עדיין עצורים.

"אשמתם" של העצירים המינהליים — התנגדותם לכיבוש ושאיפתם לשלום.

מעצר מינהלי הוא עיוות דין. מעצר מינהלי הוא הפרה של זכויות האדם.

יושם קץ לעיוות!
ישוחררו העצירים המינהליים!

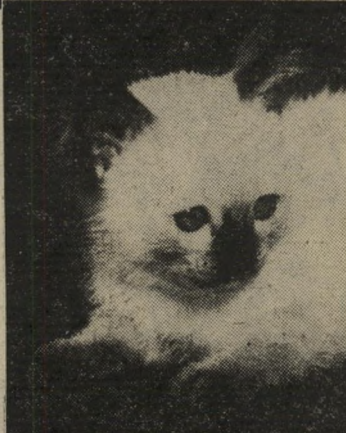
הליגה לזכויות האדם והאזרח
ת"א — ת"ד 14192

* הרימו תרומה למימון פעולותינו.

למסירה

חתלתול סיאמי

בן שבועה שבועות,
תמורת 250 ל"י.

נא לפנות למס' 03-244553
בין השעות 16.00—15.00.